

blive en meget nøjsom, tarvelig og ufuld-
 stændig Løsning af den Tankegang, som har
 været fremme ved mange Leiligheder med
 Hensyn til at skaffe Alle i Landet en bestemt
 Hviletid. Jeg havde i en Bemærkning, som
 jeg fremsatte i Samlingen 1888—89 ved
 Sagens Ite Behandling, Leilighed til at
 henlede Opmærksomheden her i Thinget paa,
 at det ingenlunde var umuligt at skaffe hvert
 Menneſte en bestemt Fridag en Gang om
 Ugen, om end ikke saaledes, at jeg mente, at
 denne Fridag nødvendigvis blev Søndag,
 men at der blev yderligere Grund til, at
 man søiede det derhen, at der ogsaa for den
 tjenende Klasse blev en Fridag en Gang om
 Ugen, blev det ikke Søndag, kunde det være
 Mandag eller Tirsdag eller en anden Dag.
 Naar man ser Lovforslaget fra dette Stand-
 punkt, det eneste, der virkelig bør ligge til
 Grund som det principale Grundlag for
 denne Lov, da maa jeg indrømme, at det er
 en overordentlig tarvelig Løsning af Spørgs-
 maalet om Arbejderfrihed, tarvelig ikke
 alene i Forhold til det, man principmæssig
 kunde ønske, men ogsaa til det af det ærede
 Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (F.
 Holm) indbragte Lovforslag, saaledes som
 det forelaa i sin oprindelige Skikkelse og gjen-
 tagne Gange har foreligget. Det skulde
 undre mig, om en saadan Lov som denne
 kom til at staa i længere Tid, og om det
 ikke viste sig, at Danmark inden ret længe
 blev oversfløjet af andre Stater med Hensyn
 til Helligdagslovgivningen. Jeg tror, at
 blandt alle de sociale Spørgsmaal, som
 rykke nær til Løsning, vil af mange Grunde
 Spørgsmaalet om en almindelig Hviledag
 og særlig om, at Søndagen gjøres til en
 almindelig Hviledag for alle Arbejdere, være
 et af dem, som have størst Udsigt til at
 gaa igjennem og det ikke alene for By- og
 Fabrikarbejdere, men ogsaa for Landarbei-
 dere. Thi jeg kan ikke negte, at den Tanke-
 gang, at der burde være en Fridag ogsaa
 for Landarbejdere og for Landbefolkningen,
 er en Tankegang, som ikke lader sig afvise,
 da den er fuldstændig sund og rigtig. Jeg
 tror derfor, at i og for sig var det ikke
 uheldigt, hverken for Høire eller Venstre,
 om man havde taget denne Sag i videre
 Omfang, eller om der var nogen Billighed
 til at tage denne Sag i videre Omfang.
 Saaledes som jeg opfattede den ærede Ju-
 stitsministers Slutningsforedrag, var det
 ikke uheldigt, om man lod det foreliggende
 Lovforslag ligge og tog det næste Aar i den
 Betydning. Jeg forstaa godt, at Udvalget
 er gaaet den Vej, det er gaaet, for at gjøre
 et Forsøg paa engang at faae Noget ud af
 Loven. Jeg mener, det er meget uheldigt,

at mange Byarbejdere ere udgaaede af
 Loven, hvilket de ere. Det, jeg egentlig
 mest beklager ved dette Lovforslag, er, at i
 Praxis vil det blive det samme, som det
 oprindelige Lovforslag var fra Justitsmini-
 sterens Haand, nemlig en Klasselov til
 Fordel for de Handelende og visse Dele af
 Middellstanden, en Lov, som i Praxis i Al-
 mindelighed ikke vilde komme Arbejderne til-
 gode. Jeg tvivler nemlig ikke om, at man
 igjennem denne Lov vil finde saa mange
 Veie til at beskæftige dem, der ere i Ens
 Tjeneste om Søndagen, og at det kun vil
 være i de færreste Tilfælde, at en Mand
 med almindelig human og religiøs Følelse
 vil give en Fridag, medens han ellers nok
 kunde finde en Udvei til at slippe fri derfor,
 saaledes at denne Lovs Virkning i Virkelig-
 heden for den arbejdende Klasse er tiltent-
 gjort, og det beklager jeg, da der ganske
 sikkert i praktisk Retning og efter de fore-
 liggende Omstændigheder er Grund til at
 lade Noget komme ud deraf. Det er kun i
 det Haab, at det i en meget nær Fremtid
 vil komme op, og at de Spiser til Arbejder-
 frihed, som jeg sporede i det, den ærede Ju-
 stitsminister sidst sagde, ville holde sig, at
 jeg overhovedet kan bestemme mig til at
 stemme for Lovforslagets almindelige Bestem-
 melser til en § 3, saaledes som den her staa.
 Jeg mener ikke egentlig, den er heldig.
 Det var maaske lige saa heldigt og fornuftigt,
 om det oprindelige Lovforslag havde været
 fastholdt. Naar jeg imidlertid maa erklære
 mig for Mindretallets Forslag til Lovfor-
 slaget, ligger det i, at jeg aldeles ikke for-
 staaer, hvorledes det overhovedet har været
 Flertallet muligt at gaa med til at gjøre
 Grundlovsdagen til en Fridag og lade Valg-
 dagen som hidtil blive en tvungen Dag.
 Det er mig fuldstændig uforstaaeligt, og det
 bliver saa meget mere uforstaaeligt og mærke-
 ligt, som jeg synes, at hvis Noget skulde
 vinde Anslag, maatte det være, at Valg-
 dagen blev fri. Naar man veed, at der gives
 Folk, der gaa saa vidt i Retning af Valg-
 tryk, at de afstedige og bortfjende Folk, som
 have stemt for den eller den Kandidat, som
 de ikke lide, skulde det undre mig meget, om
 der ret snart skulde komme den Tid, da
 Valgdagen blev en tvungen Dag, baade i
 By og paa Land. Folk, der ville øve Tvang,
 ville da finde Leilighed til at holde Vælgere,
 hvis Stemmegivning de tvivle om, hjemme
 paa Valgdagen. Det undrer mig, at det
 skulde finde Anslag. Jeg vil sige, at i de
 fleste andre Lande har man Valgdagen paa
 en Søndag, og der er ganske sikkert Meget,
 der kan siges til Fordel derfor, men jeg kan
 ogsaa forstaa, at man af religiøse Grunde,